

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. Ad quem pertineat definire verum & liegitimum sacræ scripturæ sensum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

addide- gnoretur) ab vniuersa tamen Ecclesia communiter rece-
Hebrai, pta, & nouissimè in Concil. Trident. Authentica declara-
ram, & ta est; ac proinde in qua verum & legitimum Dei verbum
n est, vt continetur. Vnde sequitur omnia & singula, quæ in Ca-
nonicis sacra Scripturæ libris secundum illam authenti-
phrasim cam editionem continentur, pertinere ad fidei diuinæ
excipi- obiectum; & tanquam diuinitus reuelata & attestata, ab
Danielis omnibus esse recipienda, & credenda.

SECTIO III.

Ad quem pertineat definire verum & legitimum
sacra Scriptura sensum.

Antequam ad propositam quæstionem respondeamus, supponendum est tanquam certum, multis in
locis S. Scripturæ sensum esse maximè reconditum &
abstrusum; vnde fit, vt non sine magna difficultate perci-
pi & intelligi possit. Hoc constat ex epist. 2. S. Petri, cap.
vt. vbi loquens de epistolis S. Pauli dicit, in illis esse qua-
dam difficilia intellectu, quæ indocti & instabiles deprauant, sic-
ut & ceteras scripturas, ad suam ipsorum perditionem: & S. Am-
brosius Epistolâ 44. ad Constant. Mare, inquit, est Scriptu-
ra diuina, habens in se sensus profundos, altitudinem Propheti-
corum Enigmatum, &c. S. item August. lib. 2. de Doct.
Christ. cap. 7. postquam dixit Scripturam sacram plenam
esse multiplicibus obscuritatibus & ambiguitatibus, ad-
dit hæc verba: Quod totum prouisum diuinitus esse non dubita-
ad edomandam labore superbiam, & intellectum a fastidio reuo-
candum, cui facile inuestigata plerumque viluerunt.

Ex quibus patet, quam falso hæretici huius temporis
dicant scripturas esse apertas, & cuius ad intelligendum
facillimas, nempe vt eo prætextu eas ad libitum contor-
queant.

Cum igitur Scriptura sacra obscura sit, & interpretatio-
ne

ne indigeat; quaritur, unde petenda sit illa interpretatio & ad quem pertineat eius verum ac legitimum sensu definire. Pro cuius quaestionis resolutione.

Dicendum primò, verum ac legitimum scripturae sensum petendum non esse ab ingenio ac iudicio priuato eiusque hominis. Probatur ex verbis Hierem. c. 23. *Nolite autem re verba Prophetarum, qui prophetant vobis, & decipiunt visionem cordis sui loquuntur, non de ore Domini.* Et ex epist. S. Petri c. 1. vbi dicit, quòd *omnis Prophetia scripturae propria interpretatione non fit;* quibus verbis (vt exponit glossa ordinaria super hunc locum) declarat scripturae expositionem & interpretationem petendam non esse ex proprio ingenio. Quod confirmatur ex verbis proximè sequentibus, ex quibus sic possumus argumentari: eodem ingenio ac iudicio libri sacri interpretandi sunt, quo scripti fuerunt; atqui humano ingenio ac iudicio non fuerunt compositi: ergo non sunt ingenio aut iudicio humano explicandi seu interpretandi.

Dicendum secundò ad Ecclesiam pertinere de vero legitimo sensu scripturarum iudicare. Id constat ex Concilio Trident. in decreto saepius iam citato sess. 4. vbi haec verba habentur: *Præterea ad coercenda petulantia ingenii decernit sancta Synodus, vt nemo, sua prudentia innixus, rebus fidei, & morum ad edificationem christianæ Doctrinæ pertinentium, sacram Scripturam ad suos sensus contorquens; contra eum sensum, quem tenuit, & tenet sancta mater Ecclesia: cuius est iudicare de vero sensu, & interpretatione Scripturarum sanctarum; aut etiam contra unanimum consensum Patrum, ipsam Scripturam sacram interpretari audeat.*

Vnde appositè ad huius veritatis confirmationem August. contra Cresconium cap. 33. *Tunc, inquit, scripturarum à nobis tenetur veritas, cum id facimus, quod vniuersa placuit Ecclesia, quam ipsa scripturarum commendat auctoritas.*